

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **BUŠTA spol. s r.o.**, se sídlem Chomle 51, zast. JUDr. Ing. Vojtěchem Levorou, advokátem se sídlem Slovanská 982/136, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2013, č. j. 493/2013-MZe-14132, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2017, č. j. 5 A 16/2013 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „Fond“) ze dne 16. 11. 2007, č. j. SZIF/2007/0350254, jímž jí byla uložena povinnost vrátit vyrovnávací příspěvek ve výši 732 662 Kč, který jí byl poskytnut dle nařízení vlády č. 241/2004 Sb., o podmínkách provádění pomoci méně příznivým oblastem a oblastem s ekologickými omezeními, účinnému do 31. 12. 2005 (dále také „nařízení vlády“).

[2] Fond ke dni 1. 12. 2004 zjistil, že stěžovatelka nesplnila podmínku dle § 10 odst. 1 písm. c) nařízení vlády (zjednodušeně řečeno nesplnila povinnost nejméně po dobu 5 kalendářních let zemědělsky hospodařit vlastním jménem a na vlastní odpovědnost v méně příznivých oblastech nejméně na 5 ha zemědělské půdy vedené v evidenci půdy, nebo nejméně na 2 ha zemědělské půdy vedené v Evidenci využití zemědělské půdy podle užívatelských vztahů (dále jen evidence

půdy), jde-li o zemědělské oblasti v národních parcích či chráněných oblastech, nebo nejméně na 1 ha vedené v evidenci půdy, jde-li o zemědělské hospodaření v systému ekologického zemědělství), protože v evidenci půdy neměla evidovanou žádnou relevantní půdu, na které by hospodářila. Ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) nařízení vlády jí proto vznikla povinnost příspěvek poskytnutý pro rok 2004 vrátit. Fond neshledal splnění podmínek pro zastavení řízení ve smyslu § 16 odst. 4 nebo 5 uvedeného nařízení.

[3] Podle § 16 odst. 1 písm. a) nařízení vlády [ž]adatel poskytnutý vyrovnávací příspěvek vrátí, zjistí-li Fond, že žadatel v příslušném kalendářním roce porušil písemný závazek podle § 10 odst. 1 písm. c). Podmínkou stanovenou v tomto ustanovení je písemný závazek žadatele, že bude zemědělsky hospodařit v méně příznivých oblastech, případně v oblasti typu E na minimální výměře podle písmene a) nejméně po dobu 5 kalendářních let následujících po roce, ve kterém mu bude poprvé poskytnut vyrovnávací příspěvek podle tohoto nařízení. Podle § 16 odst. 5 téhož nařízení, [j]estliže dojde u žadatele k nesplnění písemného závazku podle § 10 odst. 1 písm. c) v důsledku ukončení zemědělské činnosti fyzické osoby nebo zániku právnické osoby bez likvidace anebo v důsledku prodeje celého podniku podle zvláštního právního předpisu, ustanovení o vrácení vyrovnávacího příspěvku podle odstavce 1 se neuplatní, jestliže se právní nástupce zaniklé osoby nebo nabyvatel podniku nebo nový uživatel půdy dříve obhospodařované žadatelem písemně zaváže pokračovat v plnění podmínek na dotčených pozemcích.

[4] Mezi stranami je nesporné, že stěžovatelka v rozhodné době neměla po určitý časový úsek zapsanou v evidenci půdy na své jméno žádnou půdu; žalovaný toto období vymezuje od 4. 11. 2004 do 27. 4. 2005.

[5] Městský soud konstatoval, že § 3 odst. 4 písm. a) zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen “zákon o zemědělství“), výslovně stanoví, že správní orgán při rozhodování o udělení dotace vychází z evidence půdy, pokud se dotace vztahuje právě k dané půdě. Neměla-li stěžovatelka v posuzovaném období žádnou půdu v evidenci půdy, jednalo se o zákonný důvod pro zahájení řízení dle § 16 odst. 1 písm. a) nařízení vlády. Analogicky odkázal i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 As 2/2008-55, a ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 44/2011-210. Ačkoli se vztahují k chovu hospodářských zvířat, oba zdůrazňují jednotný princip, že ve vztahu k posuzování výměry půdy i jednotek zvířat je nutné vycházet z evidence, nikoli z faktického stavu.

[6] Stěžovatelka nikdy neprokázala tvrzený převod celého podniku; v žalobě se toliko dovolávala smlouvy o převodu části podniku, kterou navíc nikdy nedoložila [z doložené dohody ze dne 29. 10. 2004 nazvané „Dohoda o převodu pozemků do užívání“ vyplývá, že stěžovatelka se zavázala předat veškeré své pozemky společnosti CAROL – AGRO s. r. o. do užívání (dále také CAROL - AGRO“)]. Pro vyloučení aplikace § 16 odst. 1 nařízení vlády o vrácení vyrovnávacího příspěvku to však nestačí, protože v § 16 odst. 5 nařízení vlády, ve znění do 31. 12. 2005, byly pro nevrácení příspěvku kumulativně zakotveny následující dvě podmínky:

ukončení zemědělské činnosti fyzické osoby nebo zánik právnické osoby bez likvidace anebo převod celého podniku a

písemný závazek právního nástupce zaniklé osoby nebo nabyvatele podniku nebo nového uživatele půdy pokračovat v plnění podmínek na dotčených pozemcích.

pokračování

[7] Soukromoprávní úprava právních vztahů mezi žadatelem o vyrovnávací příspěvek a jinou osobou se bez dalšího nemůže odrazit ve změně povinností vyplývajících z předpisů práva veřejného (viz rozsudek NSS ze dne 1. 10. 2014, č. j. 1 As 95/2014-40). Usnesení žalovaného ze dne 12. 10. 2007, č. j. 34399/2007-10000, na které stěžovatelka odkazuje, není pro věc relevantní. Dané rozhodnutí se týká zcela jiného případu, a to účinky nájemních smluv ve vztahu k prohlášenému konkursu. Obdobně není pro věc relevantní ani to, že řízení o vrácení vyrovnávacího příspěvku za jiné období (rok 2005), mělo jiné vyústění než v nyní posuzovaném případě.

[8] Záznam v evidenci pŮdy je v posuzovaném řízení zásadním podkladem. Pokud stěžovatelka považovala záznam v evidenci pŮdy za mylný (v důsledku neplatnosti smlouvy o převodu pozemků do užívání), mohla se proti němu bránit příslušnými právními prostředky (za tehdejšího právního stavu, tj. s ohledem na právní úpravu obsaženou zejména v § 3g zákona o zemědělství, ve znění do 9. 11. 2005, především žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu), což však neučinila.

[9] Stěžovatelka byla v řízení o vrácení vyrovnávacího příspěvku zastoupena až na základě plné moci ze dne 6. 11. 2007, přičemž oznámení o zahájení řízení o vrácení příspěvku bylo správně doručeno dne 19. 10. 2007 přímo jí. Délka promlčení lhůty pro vrácení vyplacených finančních prostředků se dle čl. 73 odst. 5 nařízení Komise (ES) č. 796/2004 počítá jako rozdíl mezi dnem výplaty podpory a dnem, ve kterém příslušný orgán poprvé oznámil příjemci neoprávněné provedení platby. Aniž by se soud musel zabývat otázkou, zda se uplatní delší 10letá nebo kratší 4letá promlčení lhůta, pokud byl stěžovateli poskytnut vyrovnávací příspěvek na základě rozhodnutí Fondu ze dne 27. 9. 2004, č. j. 12/2004/04888, řízení o vrácení příspěvku bylo zjevně zahájeno do 4 let. Stěžovatelka svoji argumentaci ve věci aplikace správního řádu (stanovující lhůtu 3letou) žádným způsobem nezdůvodnila. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ani zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení, takovou lhůtu nestanovovaly.

[10] Měla-li poznatky o případné trestné činnosti pracovníků fondu, měla je uplatnit u příslušných orgánů činných v trestním řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] V podané kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje ve vadách řízení a nesrozumitelnosti. Za vady řízení považuje, že se městský soud nezabýval řádnou aplikací nařízení Komise č. 2419/2001; že se správní orgán nevypořádal s otázkou převodu podniku a rozhodující orgány přistoupily k věci formálně.

[12] Nesrozumitelnost napadeného rozsudku spatřuje v nesprávné aplikaci evropského práva, kdy soud namísto nařízení Komise č. 2419/2001 aplikoval nařízení Komise č. 796/2004, které v rozhodné době neplatilo. V tomto důsledku se soud řádně nevypořádal s otázkou převodu podniku, tak jak je definován v obou uvedených řízeních, kdy tato definice podstatně přesahuje definici převodu podniku podle tehdy platného zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „obchodní zákoník“).

[13] Nesprávné právní posouzení spočívá v tom, že faktický stav ohledně obhospodařování půdy musí mít přednost před evidencí půdy. Jakkoli § 3 odst. 4 zákona o zemědělství uvádí, že při rozhodování o poskytnutí dotace vychází příslušný orgán z evidence využití zemědělské půdy podle uživatelských vztahů, není touto evidencí vázán.

[14] Ke stěžovatelčině tíži nemůže jít skutečnost, že Agentura pro zemědělství a venkov Rokycany přijala převod práv a povinností a na tomto základě přepsala pozemky v evidenci půdy, zatímco Fond byl opačného názoru. Pokud by agentura prohlásila předloženou smlouvu za neplatnou, nikdy by k přepisu v evidenci na společnost CAROL – AGRO s. r. o., nedošlo. Výše uvedené potvrzuje usnesení žalovaného ze dne 12. 10. 2007, č. j. 34399/2007-10000, které městský soud nesprávně bagatelizoval a které jednoznačně stanoví, že k neplatnému právnímu úkonu se nepřihlíží.

[15] Městský soud nesprávně dovodil, že příspěvek se nevrací, pokud žadatel převedl celý podnik. S ohledem na teoretické spory, kolik podniků může jeden podnikatelský subjekt provozovat, resp. může provozovat pouze jeden, by bylo naprosto nelogické převádět podnik jako celek.

[16] V roce 2004 neplatilo nařízení Komise č. 796/2004, jak nesprávně tvrdí městský soud (to bylo účinné až od 1. 1. 2005), ale nařízení Komise č. 2419/2001. Článek 50 tohoto nařízení stanoví

1. Pro účely tohoto článku se:

- a) "převodem podniku" rozumí prodej, pronájem nebo jakýkoli podobný typ transakce týkající se dotyčných výrobních jednotek;
- b) "převodcem" rozumí zemědělec, jehož podnik se převádí na jiného zemědělce;
- c) "nabyvatelem" rozumí zemědělec, na něhož se podnik převádí.

2. Jestliže podnik jako celek převádí jeden zemědělec na jiného po podání žádosti o podporu, ale před splněním všech podmínek pro poskytnutí podpory, nebude převodci pro převáděný podnik poskytnuta žádná podpora.

3. Podpora, pro kterou podal žádost převodce, bude poskytnuta nabyvateli, pokud:

- a) nabyvatel informuje o převodu příslušný orgán ve lhůtě stanovené členským státem a požádá o vyplacení podpory;
- b) nabyvatel předloží veškeré důkazy požadované příslušným orgánem;
- c) budou v převáděném podniku splněny všechny podmínky pro poskytnutí podpory.

4. Poté, co nabyvatel informoval příslušný orgán o převodu podniku a požádal o vyplacení podpory v souladu s odst. 3 písm. a):

- a) přecházejí veškerá práva a povinnosti převodce, které vyplývají z právního vztahu mezi převodcem a příslušným orgánem v souvislosti se žádostí o podporu na příjemce;
- b) přičítají se veškerá opatření nezbytná pro poskytnutí podpory a veškerá prohlášení, která učinil převodce před převodem, pro účely uplatnění příslušných ustanovení Společenství, nabyvateli;

pokračování

c) považuje se převáděný podnik pro dotyčný hospodářský rok nebo prémiové období případně za samostatný podnik.

[17] Z výše uvedeného je zřejmé, že podnik nemusí být převeden jako celek a že se nejedná striktně o převod podniku ve smyslu obchodního zákoníku. Jestliže práva a povinnosti z poskytnuté dotace přešla na jinou společnost, není možné vrácení dotace požadovat po stěžovatelce.

[18] V závěru kasační stížnosti zdůrazňuje, že dotace nebyla nikdy zneužita a příslušné pozemky jsou dodnes obhospodařovány. Navíc v době řízení o vrácení dotace již platilo nařízení Komise č. 796/2004, které stanoví, že *[v] případě, že zemědělec v důsledku vyšší moci nebo mimořádných okolností není schopen splnit povinnosti podle odvětvových pravidel, neměl by ztratit nárok na vyplacení podpory. Mělo by se upřesnit, zejména, které případy mohou příslušné orgány uznat za mimořádné okolnosti* (srov. bod 71 preambule nařízení).

[19] Za mimořádnou okolnost pak považuje přepsání evidence půdy na základě neplatného dokumentu.

[20] Navrhuje zrušit napadený rozsudek i obě rozhodnutí správních orgánů.

[21] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry městského soudu a odkazuje na veškerá svá písemná podání. Zdůrazňuje, že v rozhodné době platil § 16 odst. 5 nařízení vlády, který podmiňoval nevrácení příspěvku prodejem celého podniku podle obchodního zákoníku, přičemž žádná smlouva o převodu podniku nebyla stěžovatelkou předložena.

[22] Stěžovatelce pochopitelně nic nebránilo převést pozemky do užívání jiné osobě, a na tomto základě také došlo k přepisu půdy v evidenci půdy. Výše uvedené je však z hlediska splnění výjimky z podmínky stanovené v § 10 odst. 1 písm. c) nařízení vlády nepodstatné.

[23] Dle žalovaného nebyly z hlediska převodu podniku splněny ani podmínky stanovené v čl. 50 nařízení Komise č. 2419/2001. V závěru vyjádření upozorňuje na nesprávně označená rozhodnutí v navrhovaném petitu.

[24] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[26] Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatelka spatřovala v nedostatečném vypořádání aplikace evropského práva, konkrétně naplnění pojmu „převod podniku“, jakož i v přílišném formalismu.

[27] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní kasační soud přihlíží i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Rozsah povinnosti soudu odůvodnit své závěry musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka. Opačný postup by totiž mohl vést až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům, které by byly v rozporu se zásadou efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2018, č. j. 9 Azs 256/2018-45).

[28] V projednávané věci se však městský soud zabýval všemi žalobními námitkami, které stěžovatelka učinila předmětem přezkumu. Vytýká-li mu nyní, že nedostatečně odůvodnil aplikaci evropského práva ve věci naplnění pojmu „prodej podniku“, pak z obsahu žaloby žádná žalobní námitka ve vztahu k prodeji podniku podle evropského práva nevyplývá. Naopak stěžovatelka v žalobě výslovně uváděla, že na základě smlouvy o převodu části podniku na společnost CAROL - AGRO s. r. o., přešla na tuto společnost ve smyslu § 476 a násl. obchodního zákoníku veškerá práva a povinnosti, konkrétně i povinnost ve smyslu § 10 písm. c) nařízení vlády. Současně argumentovala § 477 obchodního zákoníku, podle kterého nebyl k prodeji části podniku nutný souhlas Fondu (srov. str. 3 žaloby).

[29] Jestliže se stěžovatelka v žalobě aplikace čl. 50 příslušného nařízení Komise nedovolávala, nemůže chybějící rozbor tohoto článku v odůvodnění městského soudu sám o sobě založit nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. V souladu s dispoziční zásadou bylo věcí stěžovatelky, jak vymezí soudní přezkum a pokud takové námitky nevznesla, nelze vytýkat městskému soudu, že se jimi nezabýval.

[30] Nepřezkoumatelnost rozsudku nezpůsobuje ani tvrzené nesprávné použití evropského práva. Z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku NSS ověřil, že nařízení Komise (ES) č. 796/2004 městský soud aplikoval ve vztahu k námitce promlčení vrátit poskytnutý příspěvek. Řízení o vrácení příspěvku bylo zahájeno v roce 2007, tj. za účinnosti uvedeného nařízení. Námitka stěžovatelky je proto zavádějící.

[31] Městský soud se vypořádal jak s žalobní námitku týkající se faktického užívání půdy, námitkou související s jinou věcí ve věci rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2007, zpochybněným zápisem v evidenci půdy a konečně i námitkou promlčení.

[32] Napadený rozsudek je naprosto srozumitelný, přičemž ostatní kasační námitky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku fakticky míří do nesprávného právního posouzení věci.

[33] Stěžovatelka zejména setrvává na své žalobní argumentaci, dle které není při rozhodování o poskytnutí dotace příslušný orgán vázán evidencí půdy v příslušném registru. Na takto obecně vznesenou kasační námitku nezbyvá než odkázat na § 3 odst. 4 písm. a) zákona o zemědělství, který výslovně tento postup správnímu orgánu stanoví a současně ustálenou judikaturu NSS, od které nemá nyní rozhodující senát žádný racionální důvod se odchýlit. Kasační soud ve svých

pokračování

rozhodnutích uvedených v bodě [5] tohoto rozsudku odůvodnil legitimitu právní úpravy, dle které je možné vycházet pouze z evidence půdy tak, že „[t]ento postup je současně i souladný s požadavkem rovného zacházení se všemi žadateli, stejně jako s principem předvídatelnosti rozhodování správního orgánu. Jinými slovy, pokud by žalovaný i jen v případě jediného žadatele přihlédl při výpočtu intenzity chovu hospodářských zvířat k půdním blokům užívaným jen fakticky (a nikoli formálně evidovaným v evidenci), musel by stejně postupovat i v ostatních případech. To by mohlo do jeho rozhodovací činnosti vnést problémy zejména tehdy, pokud by si faktické užívání jednoho půdního bloku nárokovalo více žadatelů současně. Vzhledem k tomu, že žalovaný není orgánem povolaným k řešení soukromoprávních sporů, jen obtížně by v kolizních případech mohl závazně určit, kterému žadateli faktické užívání půdního bloku svědčí. Proto také má požadavek na ohlášení a uchování informace v evidenci půdy o tom, kdo je uživatelem konkrétního půdního bloku, své logické opodstatnění a legitimitu.

[34] Veškerá kasační argumentace týkající se otázky převodu podniku, resp. jeho části se míjí s předmětem přezkumu vymezeným v žalobě a v tomto důsledku s rozhodovacími důvody městského soudu. Jak již bylo uvedeno v souvislosti s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, stěžovatelka v žalobě tvrdila, že převedla část podniku ve smyslu příslušných ustanovení obchodního zákoníku s důrazem na to, že k takovému úkonu nebyl nutný souhlas Fondu. V rámci této argumentace jednak zcela pominula znění § 16 odst. 5 nařízení vlády, který výjimku z povinnosti vrátit příspěvek vázal na převod celého podniku, nikoli jeho části, přičemž přímého účinku evropského práva se ani náznakem nedovolávala, ale zejména úplně ignorovala zjištěný stav, dle kterého doloženou smlouvou a prohlášeními smluvních stran pouze přenechala příslušné pozemky společnosti CAROL - AGRO s. r. o. do užívání. Z předložených dokumentů převod podniku ani jeho části jednoduše dovodit nelze.

[35] K prodeji podniku, resp. ani k prodeji jeho části vůbec v projednávané věci nedošlo, a proto nemůže být její argumentace úspěšná. Ostatně NSS nepřehlédl, že písemností ze dne 20. 4. 2005 se stěžovatelka po žalovaném dožadovala změny zápisu v evidenci půdy s opačnou argumentací, dle které k žádnému převodu části podniku mezi ní a CAROL - AGRO nedošlo, protože smlouva o přenechání pozemků do užívání byla neplatná a opět k tomu doložila příslušné čestné prohlášení.

[36] Námitka, dle které stěžovatelka považuje přepis pozemků zpět na svoji osobu za exces úředníků, neboť k převodu podniku nepochybně došlo, a proto je závěr městského soudu o jí nevyužité možnosti tuto evidenci napadnout nesprávný, není důvodná. Ani případný exces pracovníků státní správy stěžovatelce totiž nebránil v tom, domoci se jí tvrzeného správného zápisu v evidenci půdy, přičemž stěžovatelka žádné jiné argumenty, pro které evidenci půdy nemohla napadnout, neuvedla. Navíc ignoruje skutečnost, že to byla právě stěžovatelka, která celé řízení o změně uživatele pozemků zahájila a která zpochybňovanou smlouvu se společností CAROL - AGRO uzavřela. Podstatným pro správnost učiněných závěrů je, že v rozhodné době stěžovatelka neměla v evidenci půdy žádné pozemky, na kterých by hospodařila, a proto nesplnila povinnost stanovenou v § 10 odst. 1 písm. c) nařízení vlády a vznikla jí povinnost finanční prostředky vrátit, což ostatně také učinila.

[37] Kasační námitkou dovolávající se aplikace bodu 71 preambule nařízení Komise č. 796/2004, tj. posouzení přepisu v evidenci půdy jako mimořádné okolnosti, se NSS nemohl ve

smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. věcně zabývat, neboť stěžovatelka tuto námitku neuplatnila v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohla.

[38] Pro úplnost soud uvádí, že stěžovatelkou nesprávně označená rozhodnutí v návrhu petitu považuje za zjevnou písařskou chybu, která nebránila věcnému přezkumu napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[40] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu